

מ"ח 3054/23 - דניס טרטיאקוב, בעצמו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

מ"ח 3054/23

לפני:

כבוד השופט י' עמית

המבקש:

דניס טרטיאקוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למשפט חוזר

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

בקשה להורות על קיום משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט או החוק) בעניינו של המבקש, שהורשע בשורת עבירות ביניהן חטיפת קטינה למטרת ביצוע עבירות מין, אינוס בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות.

1. נגד המבקש הוגש ביום 4.10.2015 כתב אישום שאחז ארבעה אישומים. האישום הראשון ייחס למבקש עבירה של ניסיון חטיפת קטינה למטרת ביצוע עבירת מין, ניסיון אינוס בנסיבות מחמירות ופציעה, ואילו האישום הרביעי ייחס למבקש עבירה של החזקת חומרי תועבה. אקדים ואומר כי המבקש זוכה מאישומים אלה ואין הם עומדים במוקד ההליכים שהתנהלו בעניינו.

האישום השני ייחס למבקש עבירות של חטיפת קטינה למטרת ביצוע עבירת מין; כליאת שוא; אינוס בנסיבות מחמירות; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; פריצה; וכניסה והתפרצות לבנין שאינו מקום מגורים במטרה לבצע פשע בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 374א + 377א(7) + 345(ב)(2)(3)(4) + 345א(1) + 377א(ב); סעיף 377 רישא; סעיפים 345(ב)(2)(3)(4) + 345א(1); סעיפים 333 + 335א(1); וסעיפים 405א(ג), 407(ב) + 408 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בהתאמה). לפי אישום זה, ובתמצית, המבקש חטף קטינה בת 17 שהלכה ברחוב והכניס אותה למחסן, שם בעל אותה תוך שהוא תוקף אותה באגרופיו, דוקר וחותר אותה באמצעות סכין במקומות שונים בגופה.

האישום השלישי ייחס למבקש עבירות של ניסיון חטיפה למטרת עבירת מין; פציעה בנסיבות מחמירות; וניסיון אינוס בנסיבות מחמירות (לפי סעיפים 374א + 377א(7) + 345(ב)(2)(3)(4) + 345א(1) + 25; סעיפים 334 + 335א(1); וסעיפים 345(ב)(2)(3)(4) + 345א(1) + 25 לחוק העונשין, בהתאמה). אישום זה התייחס לאירוע שהתרחש כשבועיים לאחר האירוע מושא האישום השני. לפי המתואר בכתב האישום, המבקש ארב למתלוננת ג.ב. (להלן: המתלוננת.ב) שהייתה בדרך לביתה, ומשהבחין כי היא איננה לבדה, כיסה את פניו ועזב את המקום. כ-40 דקות לאחר מכן המבקש התנפל על המתלוננת ג.ב. (להלן: המתלוננת.ג.ב או המתלוננת), שהייתה בדרכה לביתה של חברתה, המתלוננת ג.ב. המבקש ניסה לחטוף ולאנוס את המתלוננת ג.ב. תוך שהוא חותר אותה בצווארה, קורע את חולצתה, בועט, דוחף ופוצע אותה בחלקים שונים בגופה באמצעות חפץ חד.

2. בית המשפט המחוזי הרשיע את המבקש פה אחד בעבירות המיוחסות לו באישום השני, וזיכה את המבקש בדעת רוב מהעבירות שיוחסו לו באישום השלישי (כאמור, המבקש זוכה גם מהעבירות שיוחסו לו באישומים הראשון והרביעי). בבסיס הזיכוי מהאישום השלישי עמדה קביעתה של דעת הרוב כי זיהויו של המבקש על ידי המתלוננות אינו נקי מספקות, זאת, בין היתר, על רקע פרסום תמונת המבקש בטשטוש כזה או אחר באמצעי התקשורת קודם למסדר הזיהוי שנערך למתלוננת ג.ב, וכן על רקע העובדה שג.ב זיהתה שלושה ימים לאחר האירוע אדם שאינו המבקש כמי שתקף אותה. בגין הרשעתו באישום השני נגזרו על המבקש 13 שנות מאסר; מאסר על תנאי כמפורט בגזר הדין; ופיצוי למתלוננת באישום השני בסך של 90,000 ₪.

3. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשו שני ערעורים: ערעור המדינה, הנסב על זיכוי של המבקש מעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות מושא האישום השלישי וכן על קולת העונש (ע"פ 445/17); וערעור המבקש הנסב על חומרת העונש (ע"פ 6351/17).

4. ביום 14.10.2018 קיבל בית משפט זה (הרכב השופטים ע' פוגלמן, מ' מזוז ו-ג' קרא) את ערעור המדינה, והרשיע את המבקש גם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות במתלוננת ג.ב. בית המשפט חלק על נקודת המוצא של דעת הרוב בבית המשפט המחוזי, לפיה יש לקרוא את עדות שתי המתלוננות באישום השלישי כ"עדות אחת", ועמד על נסיבות ותנאי הזיהוי השונים של כל אחת מהמתלוננות. בית המשפט ציין כי המתלוננת ג.ב עמדה "פנים מול פנים" ביחס למבקש והיתה במאבק פיזי איתו, כך שקרבה זו אפשרה לה להבחין בפרטי זיהוי ייחודיים של המבקש עליהם דיווחה בהודעותיה במשטרה, חבלה מתחת לעין ימין וצלעיה, פרטים שיש בהם כדי להוסיף ודאות לזיהוי שנעשה על ידה.

בית המשפט הוסיף וקבע, בין היתר, כי היה מקום לתת את מלוא המשקל למסדר זיהוי התמונות שנערך למתלוננת ג.ג בהינתן עדותה, שלא נסתרה, כי למעט תמונה מטושטשת בקפה "ארומה", היא לא ראתה תמונה אחרת של המבקש קודם למסדר הזיהוי. עוד נקבע כי אין באפיזודת "הזיהוי השגוי" שאירעה שלושה ימים לאחר האירוע כדי לפגום או להמעיט ממשקלו של הזיהוי שמסרה במהלך מסדר התמונות ובעדותה בבית המשפט. זאת, מכיוון שכעולה מהדיווח של המתלוננת למשטרה, המתלוננת הזעיקה את המשטרה לאחר שזיהתה אדם חשוד שנראה לה כמו האדם שתקף אותה, כשפריטי לבושו של האדם החשוד ואופן הליכתו הם שעוררו את חשדה, אך המתלוננת לא ראתה את פניו של החשוד, בעוד שבמסדר הזיהוי המתלוננת זיהתה את המבקש על פי מראה פניו ולא על פי מבנה גופו. כל אלה הביאו את בית המשפט למסקנה כי הזיהוי שנעשה על ידי המתלוננת ג.ג הוא זיהוי ודאי ונטול ספקות, כך שיש להרשיע את המבקש גם בביצוע העבירה של פציעה בנסיבות מחמירות שיוחסה לו באישום השלישי.

במישור העונש, בית המשפט מצא להחמיר בעונשו של המבקש, לא רק לנוכח הרשעתו בעבירה נוספת, אלא גם בשל האכזריות החריגה ויוצאת הדופן שנלוותה לעבירת האינוס מושא האישום השני; תמונת הנזק הקשה כפי שעלתה מתסקיר נפגעת העבירה; והערכת המסוכנות הגבוהה שניתנה בעניינו של המבקש. ערעור המבקש על חומרת העונש נדחה אפוא, ונקבע כי המבקש ירצה 18 שנות מאסר (חלף 13 שנים), יחויב בתשלום פיצויים למתלוננת ג.ג בסך 50,000 ₪, וישא בתשלום פיצויים מוגדלים למתלוננת מושא האישום השני בסך 150,000 ₪ (חלף 90,000 ₪).

5. על רקע זה הוגשה הבקשה שלפניי.

המבקש, שבמסגרת בקשה זו אינו מיוצג, מיקד את בקשתו למשפט חוזר באישום השלישי שבו הורשע במסגרת הערעור. את עיקר טענותיו כיוון המבקש נגד המתלוננת וסוגיית זיהוי כתוקף. לדבריו, המתלוננת התלוננה בעקבות מידע שקיבלה מאמצעי התקשורת ומסרה למשטרה פרטי זיהוי שלו אותם שמעה מהתקשורת ומשיחה שניהל עם שוטר בתחנת המשטרה. עוד ציין המבקש כי התמונה שהוצגה למתלוננת במסדר הזיהוי הופצה קודם לכן באמצעי התקשורת.

המבקש התייחס לכך שהמתלוננת התלוננה במשטרה כי אדם אחר תקף אותה, אך לדבריו, במועד מאוחר הכחישה את דבריה, והמשטרה לא חקרה עדים רלוונטיים שהיו בסביבה. עוד לטענתו, המתלוננת טענה שהתוקף היה בעל זקן וכי הוא נחתך בפניו מציפורניה, אך תמונות של המבקש מסמוך למועד האירוע ולאחריו מלמדות כי סממנים חיצוניים אלה לא מתקיימים במבקש. המבקש הדגיש את היותו נתין זר שמדבר עברית ברמה בסיסית ביותר, ועתר למינוי סיגור שיטפל בבקשתו.

6. למקרא נימוקי הבקשה ופסק הדין בעניינו של המבקש, אני סבור כי דין הבקשה למשפט חוזר להידחות.

7. סעיף 31(א) לחוק בתי המשפט קובע כלהלן:

משפט חוזר

31. (א) נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט

עמוד 3

העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך, יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה:

- (1) בית משפט פסק כי ראיה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראיה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;
- (2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לבדן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;
- (3) אדם אחר הורשע בינתיים בביצוע אותו מעשה העבירה, ומהנסיבות שנתגלו במשפטו של אותו אדם אחר נראה כי מי שהורשע לראשונה בעבירה לא ביצע אותה;
- (4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין.

ארבע העילות הנזכרות בסעיף 31(א) לחוק מגלמות איזון בין הערכים השונים העומדים ביסודו של מוסד המשפט החוזר: עקרון סופיות הדיון מחד גיסא, וחשיפת האמת ומניעת הרשעות שווא מאידך גיסא (מ"ח 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529, 560-559 (1999); מ"ח 779/13 יקותיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.6.2013) (להלן: עניין יקותיאל); מ"ח 1632/16 שלום נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (7.9.2017); מ"ח 2722/20 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (16.6.2020) (להלן: עניין מזרחי); מ"ח 7550/21 חן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2021) (להלן: עניין חן)).

8. איזון זה משמיע לנו אפוא, כי לא יתקיים משפט חוזר רק משום שהמבקש מתקשה להשלים עם הרשעתו, ועליו להצביע כי מתקיימת בו אחת העילות הנזכרות בסעיף 31(א) לחוק (מ"ח 3974/07 שמואלי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.11.2007); מ"ח 3523/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יב (1.1.2017) (להלן: עניין פלוני)). נקודת המוצא היא כי המשפט החוזר הינו חריג לכלל ולא הכלל, ואין הוא נועד לקיים הליך נוסף של ערעור (עניין יקותיאל, פסקה 7; עניין מזרחי, פסקה 12; עניין פלוני, פסקה י"ב). הליך של משפט חוזר הינו אפוא הליך חריג וייחודי, ובקשות לקיימו מאושרות באופן מצומצם ובמשורה (מ"ח 6234/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (11.1.2018); עניין חן, פסקה 5).

9. לאור עקרונות אלה, לא מצאתי כי הבקשה שלפניי מבססת עילה שבדין לקיום משפט חוזר.

טענות המערער הינן טענות ערעוריות באופיין, וטענותיו אלה אף עמדו במוקד הדיון בהליך שהסתיים בהרשעתו. בית משפט זה נדרש בפירוט לסוגיית זיהויה של המתלוננת את המבקש ולאפיזודת "הזיהוי השגוי" שקדמה לו, תוך דחיית נימוקי דעת הרוב בבית המשפט המחוזי. כך, נקבע כי מידת הקרבה הפיזית שהייתה בין המתלוננת לתוקף היא שהביאה את המתלוננת לראות ולציין את סימני הזיהוי שנתקיימו במבקש - החבלה בעינו הימנית וצליעתו; כי הוכח בעדות המתלוננת כי פרט לתמונה מטושטשת של המבקש שראתה ב"רפרוף", היא לא נחשפה לתמונתו של המבקש קודם למסדר הזיהוי; וכי אין באפיזודת "הזיהוי השגוי" כדי להמעיט ממשקלו של הזיהוי במסדר התמונות, על רקע מאפייני הזיהוי השונים בכל מקרה.

כאמור, "הדין בבקשה למשפט חוזר איננו הליך של ערעור, ולפיכך ככלל לא יידונו בגדרו טענות ערעוריות מובהקות, או טענות אשר התבררו כבר על-ידי הערכאות הקודמות שדנו באותו מקרה" (עניין מזרחי, פסקה 12 והאסמכתאות שם). כאלו הן טענות המבקש בעניינו, ולא הוצגה כל עובדה או ראיה חדשה שיכולה לתמוך בבקשתו. אוסיף ואומר כי אני סבור כי בעניינו של המבקש נגרם עיוות דין, וכפי שנפסק, יש להורות על עריכתו של משפט חוזר לפי עילה זו בהתקיים נסיבות יוצאות דופן המצדיקות זאת (מ"ח 6023/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.6.2019); מ"ח 3300/22 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.11.2022)).

10. בנסיבות אלה ולנוכח כלליות הטענות, לא מצאתי להורות לסניגוריה הציבורית לבחון אם יש מקום שתייצג את המבקש, ואציין כי לא עולה מהבקשה שהמבקש הקדים פנייה לסניגוריה הציבורית כפי שהיה ביכולתו לעשות (ראו והשוו למ"ח 4840/18 סמיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (21.7.2019)).

11. סוף דבר ולנוכח כל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ג באייר התשפ"ג (4.5.2023).

ש ו פ ט